

ACC. NR. 2317.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Skåne Upptecknat av Emil Goderman
Härad: Pjärra Adress: Svenstorp Höf
Socken: Västra Karup Berättat av J. P. Rosenlöf
Uppteckningsår: 1929 Född år 1845 i Rennslöf

1.
(7 sidor)

Offerplats,

jätte sägen.

Uppteckningen rör en forntids saga från "Göjåberg"
i Västra Karups socken i Kristianstads län

2317

I Västra Karups socken, ej långt ömarr om,
desse Ryttslöy, ligger "Göjåberg", på vars höj-
nuder festliga lokars gennötblätt höngars
rad som grena stullar vittna för brukida
släkten om häusorna jäder, ^{här} smärta
forntid berutit tigar, vilka om låra goda
skördar. Och strax däruvid på högsta
delu av Göjåberg, numera Göjå-
berg

Skriv endast på denna sida!

3. Jirnes en annan Kulle - dock ej änsedd som
en ättelöng - med en sten ärest på Kullen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2.

2317

Denna plats har, enligt gammal
tradition en gång varit offerplats, såvet
där till i den dunkla hedens upplevid
en gudabild av sten utav hednaguden Coja,
och enligt nämnda tradition skall mannet
ha härligt dig från denna tid. I Cojaberg
ledde en gång, enligt sägnen, i hednateiden,
då det ännu fanns troll och jättar i bergen,
en jätte med sin familj. Invid foten av denna
höjd låg gamle Alas arvegård, sedan urgam-
mal tid. Han hade uppslagit din i arvet
fader sin och levede nu här med sin maka,
gemensamt ajutande av sin unga lycka,
hjärran från strid och krig. När värre kom
och drovan succat av kriget, gick Alas med

3. Sin sämingsstapsa äro, allarna för
än på färdigberedd åker vid Gjöla berg
för att utså sin säd. Han stannar där vid
och lyssnar. Vad hör han? Jo, från bergets
innandome hör han ställa grät från en spåt
karnstamma. Med humor i sin rimm
han ropar då i bergets in med Räst och kartin
stamma: "Var tyst, mitt barn, så skall du
se gång för bli min andra hustru." Och strax
blev tyst i bergets salar; och Alw log i sin
sinne över dessa lät förflygna ord, som fö-
flyklades av en lät värteris. Men rummet
hastigt kort, och hans vana, vid hade gått
tände dödas ridde - men sorgens toru tagg
syns ej ha stungit djupt i Alw själ, och
vad som återstod var blott en svart för-
bleknat minne. — Han skulle på en
dag som jordom

Bergets återläppar, då evotte han o
jovnlidsdräkt en ung och fager jungfru:
"Minns du ännu ditt löfte?" Hon sad, "Äu om
jag voro känd och tyttuade med minn gråt. Skul-
le jag en gång få teli din andra hustru?" i Minns
än vid höga gudars dom? jagon får ditt löfte
seryta, ännu hos den falske skall tungan lida
vid hans gom. Jag är väl ej av samma
tro och samma get som du, inför gudars tron
äger jag dock samma mänskliga som du.
Om du om omid mig vill vandra hemlig steg,
till fader min i Bergets palat, så giva vi inför
honom löftet, loord vara andra, samt svärja
Erija ed. Jag hör dock hård, ännu vite Krist vill
giva oss en annan tro, ännu äss höge gudas
lärt från gudars Boning. "Här föll Ela in:
"Äu löfte givis ofta och tagis liksom, svolt
i ungdomsyras och fänt Samhet.

En sådant löfte kan man hålla, om man vill.
— men jager som du är, du mig behågar. Men
dock på Kristligt såu välsignelse skall
skänkas värd förleund. — "du höra Vite
Krist jag kan, om du så vill, inom es kyrkas
fann, om ocklighet jag tror förvisst, han
har ännu oss förkanna. — I Karlens öd-
onjukhet hon gav ä Alu så sin trohets vid
kyrkans altarrund och uti Kristi namn.
Men åträdde kärlek till vänn tillu Gertrud,
sin dunn honom blivit tillfridsstätt, den
slocknade snart ut. I slit och släp å träl-
dagen lång blev Gertruds lott. Men under gi-
ven, allvarsam och tyst hon dock fördrag
sin trældoms ock, fastän det svied i vecka sin-
net, då Alu under eders hump slog. I min-
neds hägt komst gömdes löftet, som hon gett
än alltid Alu vara trogen, så uti lust som nöd

6. ja, in i helika godus natt. Med barmhertig
vilja kon wille underordna sig wad livet an
at hennu sejd, och lewde wolta hennus
lewads plikt. Sa skulle arwogarden
byggas om och widgas ut, au gästbuds-salua
for framtidu matte kunna rymma gäster
manga. Men da byggas stugans tunga
is uppe till sin plats skae tyftas fornu
g byggningsmannen hennas tyngd att
wakta om. "Hör, Gertrud," du Alu till
sin wana wiv nu Lade, "gå och hämta flera
männer, au tunga asu es hjälpa swart
att bringa, där dunnu har sin plats i tim-
rad stuga. Men skynda dig, ty krattowär,
och innan middagswälet slutet du måste
vara här till helka, ty annars må, wid Gud,
du akta dig för följderu." — Synd Gertrud
ut sig sworj

7. Liksom en spån, förut en granens hjälps
uppå dess plats för lade. Med kraft
om den kariko om sin hustrus förtroende
hans skada fick, som Runat Krossa honom
själv, om hon därtill ägt vilja såsom Kraft.
— Men tilligt löfte ej förblitvat äro,
fast född som brudalarn — då Ola Kristin-
namnet bar, men ej en Kristus helga
plikt en ä sig lart: så vara trofast uti
löften, hålla tro och vara sanna.
Och så blev hon uti sin brudalorn en
"Kristens" överman.

7.

2317